

- עלי מרפא
- שערי הגליון
- יין הונגרי
- למעשה
- בני היכלא
- נו, שמחת בפורים?
- אהבה למעלה מהשכל
- מהלוקת? לא אצלינו
- כיסופים או עשייה?
- 'שתאריך ימים'
- התורה הזמנית:
- כהתנבחת הבלבולים, שלמות השמחה דרכי נועם
- תנאי בסיסי: חיפוש כנה
- איך לך מושג מי אתה
- הבהמיות המוקרבים לפני הכהן
- כעטים של ילד
- עבר מרים. מה עכשיו?
- חזיב מאה ברכות בכל יום
- טעם גן עדן
- כוכבי אור
- עומק הפרשה
- חנך לנער
- שאל בני
- הלכה פסוקה

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

אחר ימי הפורים

יום ב' שמיני ת"ג

...מקבצת קבלתי בפריים וגם היום. ותהלה לאל עבדו ימי הפורים בשמחה... ויקחב לי אם היה עומח בפריים פראוי. ואיך שיהיה, צדיקין עתה לבקש ולהתפלל להשם יתברך שימקבל שמחתנו של פריים עם כל המצוות של פריים פאלו קימנמם פראוי בכל פרייהם וכו'. עד שנוקה על ידי זה לקדשת וטהרת הפירה אדמה וכו', לטהרנו מטמאת מת למען נזכה להיות טהורים לקרבו פסח ולהיות נהורים ונשמרים על ידי זה ממשוהו חמץ בגשמיות והזמנית, ונזהר מאד מלהחמיץ המוח חס ושלום במחשבות רעות וזרות חס ושלום לבנים "גער חית קנה" וכו', עד ששנישן מחמץ למצה מחית לה"א ממות לחיים וכו'. מה נשיב לה' כל הגמולוהי עלינו נשבכל מצוה ומצוה ובפרט בכל הזמנים המקדשים ובכל המצוות הטהורים, בכלם זכינו לשמוע דברים נוראים ונפלאים ונשגבים כאלה המחין כל נפש ונפש בכל מקום שהוא, כגון מענין קדשת פסח שחזר בו הרבה בכלל כל השולשה דגלים בהתורה "מישרא דסקניא", ובהתורה תקנונו א', ובהתורה ואת הענינים צייתי לכלכלה". ומלבד זה מדבר ממשח בהתורה הנ"ל המתחלקת בהצטרות מענין הירדת מחמוץ המוח וכו', ובהתורה "ט תקונין" מענין קריאת ההגדה שהוא תקון הברית וארבע פסונו וכו', ובהתורה הנ"ל שפריים הכנה לססח ועוד בכמה מקומות, אשרינו מה טוב חלקנו וכו', מי יתן שנופה לילך בהם ולעסוק בהם במזעור ובזמנו, הלכות פסח קודם פסח, לפרש שיתחננו לפני יתברך קודם פסח ולתפלה אליו יתברך על ידי קדמת פסח, ועל ידי העצות עמקות הרמוזים בהתורות הנ"ל המדברים ממשח... נתן מברסלב

מתנת הפורים: אהבה אין סופית...

יש מניעות והפרעות 'הגיוניות' ויש מניעות שאינן הגיוניות לחלוטין. הן מסוכנות יותר אך גם מסתירות התגלות אדירה יותר.

ומתחברים. אבל ישנה אהבה עליונה ונשגבה יותר שהיא השורש והמקור לכל המצוות, והיא האהבה שבדעת. המשל היא אהבת אב לבנו. אם נמדוד את אהבתם זה לזה על פי מעשים שעושה הבן לאביו, בהכרח שיהיה גבול לאהבה. אך ברי לנו שאהבתם

התואר 'מגילה' מלמד כמובן על התגלות, איזו התגלות? לכאורה היא מסכת של הסתרה והתכסות, אין במגילה אזכור מפורש לשם ה', נס פורים מוצפן בתוך סיפור פשוט ואנושי כביכול, וכפי שניתן להסיק משמה של המגילה 'אסתר' - הסתרה, אולם המילה 'מגילה' הרי רומזת להתגלות... הסתרה או גילוי?

קליפה ופרי

כלל ידוע הוא כי 'קליפה קדמה לפרי'. יתרה מזו - ההקדמה מלמדת על ההתגלות שתבוא בעקבותיה: פרעה הרשע גזר גזירות ועשה לנו צרות, אבל את מניעיו ניתן להבין על פי שכל, הוא עריץ המבקש להפיק תועלת מעם של עבדים. ולכן הוא אינו מעוניין לכלות אותם, אלא לשעבד ולהניב רווחים. המן לעומתו, מבקש להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים, אף שאין זה שווה בנזק המלך.

בפורים יכול כל יהודי לזכות להתגלותה של מגילה אישית, שתגלול את המסך מעל ההסתרות וההפרעות היוותר קשות בחייו,

היותר שורשית נסתרת מן העין ואינה באה לידי ביטוי במעשים גרידא. האהבה הנסתרת היא אהבה שבדעת, לפי שהיא לא ירדה והתבטאה במעשים ובמידות.

התורה שקיבלנו בסיני מבטאת את האהבה השוררת בינינו לבין בוראנו בתוך גבול ומידה, ולכן בשעת נתינתה כפו עליונו הר כגיגית, את האהבה המוגבלת ניתן לכפות כשם שהאב יכול לכופ את בנו לשרתו. אך חסרה עדיין התגלות שורשית יותר של תורה שאי אפשר יהיה לטעון שקיבלנו אותה בכפייה. ולכן כדי להשלים את קבלת התורה נזקקנו לקבלה מחדש בימי אחשוורוש (שבת פח).

תורה זו יורדת לעולם באמצעות המגילה. דווקא חלק זה שבתורה נטול כל ציווי או הוראה מדאורייתא, והיא כביכול אינה אלא סיפור דברים. מגילה זו מכילה אור של אהבת ה' למעלה מגבול ומידה, אהבה שבדעת, תורה של עתיד לבוא. ולכן התקבלו שתי התורות הללו בעקבות רשעותם של פרעה והמן. רשעותו ה'הגיונית' של פרעה היתה הכנה לנתינת התורה המולבשת בשכל והיגיון, ואילו גזירותיו ורשעותו הבלתי הגיוניות של המן היו הקדמה להתגלותה של תורה שלמעלה מכל שכל ודעת.

בפורים יכול כל יהודי לזכות להתגלותה של מגילה אישית, שתגלול את המסך מעל ההסתרות וההפרעות היוותר קשות בחייו, שם מאחורי כל מה שנראה לא טוב ולא הגיוני, מסתתר קשר אחר לגמרי, עמוק ונשגב, שלך עם ה'. (ע"פ ליקו"ה פורים ד)

היכן שישנו שכל, יש בהכרח איזה טוב, גם אם מדובר ברשעות ורוע הרי זו הסתרה שמאחוריה יש קדושה, הקליפה אינה כה קשה וכאשר יתגלה השכל תתגלה התורה. אבל רשעות שאין בה היגיון, קליפה של שיגעון - אין מסוכנות ממנה, משום שאין בה שום טוב.

הדבר מתבטא גם במקום אחיזתה של הקליפה. פרע"ה אותיות הער"ף, וכפי שמגלה האריז"ל אחיזתו של פרעה היא בעורף של ישראל, במקום בו מתחבר המוח אל הגוף והמידות. זו קליפה המצויה בגבול ובמידה. אבל המן המכין למרדכי עץ גבוה חמישים אמה מבקש לאחוז במקום אחר לגמרי, למעלה מהשכל והמידות, בשורש השורשים.

למעלה מהדעת

יש בתורתנו הקדושה שני סוגים של מצוות, אלו שיש בהן טעם ואלו שהינן בגדר 'חוקים', בלי טעם כביכול. שני החלקים שייכים לשתי בחינות תורה - תורה שניתן להשיגה בתוך המידות ובתחום הזמן, ותורה שאי אפשר להשיגה במידות ובגבולות הזמן, רק לעתיד לבוא למעלה מהזמן היא תושג.

אלו גם שני אופנים בהם מתקיים קשר האהבה בין האדם לבוראו. יש 'מידת אהבה' ויש אהבה בלי מידה, בבחינת 'אהבה שבדעת'. האהבה הפשוטה היא הנשמה של המצוות המעשיות שלכל אחת גבולות והגדרות שהם הכלי בו מולבשת אהבת ה' אלינו ועל ידו אנו מביעים את אהבתו אלינו ית',

חק ולא יעבוד

יום	יום לחודש	ליקוטי מוהר"ן קמא	ליקוטי הלכות ה"ג	משנה בורה ה"א	דף הומי יבמות	עלים להרבה
שבת	טז	נא:	כב	כא.	יב	שנה
א	יז	נב.	כג	כא.	יג	שנו
ב	יח	נב:	כד	כב.	יד	שנו
ג	יט	נב.	כה	כב:	טו	שנת
ד	כ	נב:	כו	כג.	טז	שנט
ה	כא	נד.	כז	כד:	יז	שס
ו	כב	נד:	כח	כה.	יח	שסא

עיון התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן קמא, סימן כ"ד

מפורים - לראש השנה

בעצם יום הפורים הקדוש דשנת תש"ל דרש רלוי"צ ז"ל דברים כדבונות, בעניין: ראש השנה וזהירות יתרה ממחלוקת. וכך סיפר:

ר' נתן תלמיד רבינו ז"ל, היה לו בתוך ביהמ"ד מקום קבוע לתפילה. ר' יצחק היה אמיד, הוא קנה לו לבד מקום כזה. ור' נחמן ב"ר נתן שהיה עני ישב במקום מוהרנ"ת אחר פטירת מוהרנ"ת. וכשר' נחמן בן מוהרנ"ת נפטר - עבר המקום לבנו - ר' נתן.

היה איזה גביר מז'רין, שמו היה ר' נחמן ז'רניר. נו, היהודי היה גביר גדול, הגיעו אנשי עירו - ז'רין - ואמרו: את ר' נחמן ז'רניר יושיבו על מקומו של ר' נתן נכד מוהרנ"ת. נו, ר' נתן היה יהודי צדיק, וכשהגיע לזכור ברית' הוא רואה שמישהו אחר יושב על מקומו, אז הוא הלך - - -

אבל איציק בנו של ר' נתן היה אז עדיין על ציון רבינו, בשעה שהוא הגיע איך שהוא נכנס הוא רואה שאדם אחד עומד על מקום סבו. "על מקום הסבא יעמוד אדם אחר?!"

הוא עמד מרחוק, מיד הוא ניגש אליו ואמר לו: ר' נחמן, זה המקום של סבא. המקום של אבא. ור' נתן ניגש למקום הזה.

אנשי ז'רין ראו את זה שר' איציק סילק את הגביר ר' נחמן ז'רניר והעמיד את אבא שלו. הם התייבו: "אנחנו כבר ניתן לו..."

ר' איציק היה על הציון של רבינו כל היום. כשהוא נכנס - כבר היו באמצע מנחה. ר' נתן הבין שכשר' איציק בנו יכנס אז עם כל ההתלהבות של היום - הוא מיד יגש לר' נחמן ז'רניר ויגיד לו שוב להסתלק.

אשר על כן, האבא נעמד לפני, וחיכה שבנו ר' איציק יבוא. ר' איציק נכנס לביהמ"ד ורואה את ר' נחמן ז'רניר שוב על מקום אביו. הוא רצה לגשת אליו... אמר לו ר' נתן: "איציק! יש לנו קבלה שמי שעושה מחלוקת ב'ראש השנה של רבינו הוא לא מוציא את שנתו! אל תלך!"

וכך עמד ר' נתן מרחוק בכל תפילות הראש השנה.

רצונות וניסופים בעבודת ה'

וכמו במצוות חינוך שיש מצווה להרגיל את הילד לעשות מצוות בעשייה בפועל, גם בלי הבנה ובלי רצון והשתוקקות.

-ד-

אף על פי שהעיקר הוא למעשה, בכל זאת השם יתברך רוצה שנייחד את הרצון אליו, ועל כן הוא מזמין לאדם מניעות וקושי להוציא לפועל איזה מצווה או ענין של קדושה, כי דייקא על ידי המניעות מתעורר האדם לרצות ולהשתוקק.

-ה-

המניעות מסייעות לאדם לבוא להשתוקקות, רק כאשר ברור לו שצריך לעשות למעשה, שאז המניעות מעוררות חשק להוציא לפועל. אך כאשר יש לו עדיין ספק אם הוא יכול או צריך לקיים אותו המצווה, אזי להיפך המניעה מחלשת את האדם ומרחקת אותו מהמצווה.

-ו-

יש לו לאדם להתייגע בדבר הזה, שיהיה ברור לו כשמש שהוא חייב להכנס לעבודת ה', הן בכלליות עבודת ה', והן בפרטיות כל מיני עבודות ומצוות, שצריך האדם לעורר אצלו הרגשת שייכות ש'זה הדבר אשר צווה ה', ועל ידי מצוה זו דייקא עושים נחת רוח לה'. כפי שירגיש שייך לזה, כך ממילא, ככל שיהיו לו יותר מניעות והפרעות להוציא לפועל, יתעורר אצלו כיסופים גדולים והשתוקקות לאותו הדבר מצוה.

האם הרצון הוא אמצעי לעבודת ה', או שהוא מטרה בפני עצמו?

-א-

הרצון הוא מטרה בפני עצמה. אילו עבודתנו היה כעבד לאדון, אכן העיקר היה לעשות מצוות 'למעשה', כי האדון אינו מתעניין מה יש בליבו של עבדו, העיקר שהעבד עושה את מה שצריך לעשות. אך כיון שעיקר עבודתנו הוא להתייחד עם קודשא בריך הוא, ממילא השי"ת צריך את הרצון שלנו בתוך כל מצוה, ועשיית מצווה ללא רצון, הוא חסר בעיקר המצווה והיחוד.

-ב-

להתייחד עם הקדוש ברוך הוא, הוא לא רק על ידי 'שעושים' את רצונו, אלא בעיקר על ידי שאנו 'רוצים' בעומק ליבנו את מה שהוא רוצה. כאשר מתאחדים ברצון אחד, אז נעשה יחוד.

ועל כן, יותר ממה שאנו מתייגעים להוציא לפועל את מעשה מצווה, יש להתייגע על עצם הרצון, לרצות את מה שהוא יתברך רוצה.

-ג-

יש לו לאדם להזדרז לעשות מצוות בעשייה, אפילו כאשר אין לו רצון, ואל יאמר שכיון שאין לו רצון אזי חסר בעיקר המצווה. כי אף שעיקר המצווה הוא הרצון וההשתוקקות שיש בשעת המצווה, אך סוף כל סוף השי"ת רוצה את המעשה של המצוות. ועל כן יש להזדרז ולהרגיל את עצמו לעשות מצוות יהיה איך שיהיה בכל מצב שהוא.

נצור לשונך הלכות לשון הרע

אמרו חז"ל בערכין טו: שכל דבר הנאמר בפני שלשה שומעים או יותר, אין בו משום לשון הרע. החפץ חיים מוכיח (כלל ב במ"ח סק"א) שאי אפשר לפרש כפשוטו שיקבץ ג' אנשים וידבר מה שלבו חפץ ח"ו, הרי פשוט שעובר על איסור לשה"ר, ואדרבה כל שיתרבו השומעים חטאו חמור יותר שמכשילם בשמיעת וקבלת לשה"ר. ולכן הביא הח"ח פירושי הראשונים במאמר זה:

דעת התוספות שם ובב"ב לט: שאדם המדבר לפני ג' אנשים, יודע שהדיבור יגיע לאותו אדם שמדבר עליו, ולכן נחשב כמדבר לפניו ממש, אשע"כ כשמבקש לומר דבר שניתן לפרשו לשבח או לגנות, וזה תלוי באופן האמירה, ולמשל, כששאלו איפה ניתן למצוא אש? והשיב 'לא תמצא אש אלא בבית פלוני שמבשלים שם תמיד בשר ודגים'.. שיש לפרש שהוא מרבה לבשל בשביל האורחים לשם מצוה, ויש לפרש שהוא רעבתן. כשמדברו בפני ג' יודע שבסוף יודע הדבר, מותר לאומרו באופן פשוט.

וְכָל מַה שֶׁמְכַנְיָעוּן קַלְפַת עַמְלָק בְּיֹתֵהּ, כִּמּוּ כֵן מִתְנַבֵּר בְּיֹתֵהּ בַח הַצַּדִּיק שֶׁמְקַיֵּם "אֵל תְּהִי בְּז לְכָל אָדָם": (איצ' היראה, פורים, טו.)

הליכות

שיחות ומנהגים

ביטול וניסופין

כְּדָבָעֵי. אָמַר לוֹ מוֹהֲרַנ"ת: "עֲכָשׂוּ לָכֶּם בּוֹעֵר לְעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הַאֲלֹסְטוֹ דַּעַר בֵּינָא, אֹאֲלֵם אַחֲרַךְ, כְּשֶׁתִּפְּל מִזֹּה הַתְּהַלְהוּבוֹת, וְגַם לֹא יִהְיֶה לָךְ פְּרִנְסָה מִהַ תַּעֲשֶׂה אֲזֵי, וְלֹא הִסְפִּים מוֹהֲרַנ"ת לְמַחֲשַׁבְתּוֹ, אֶלְאָ אָמַר לוֹ: "עֲשֵׂה לָךְ שְׁעָרִים קְדָם שְׁתִּלְּךָ לְחִנּוּת, וְגַם בְּחִנּוּת עֲצֻמָּה תִכְיֶן לָךְ סְפָרִים וְגַעַת שְׁלֵאל יִהְיֶה לָךְ קוֹנִים תִּלְמֹד בָּהֶם, וְתִשְׁתַּוְּקָק וְתִכְסֹף, שְׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יִסְבֵּב סְבוֹת לְטוֹבָה שֶׁתִּתְּבֹל לְהַפְטֵר מִהַ עֲבוּדָה לְגַמְרִי וְכוּ, וְשִׁמְעָה לְעֻצַת מוֹהֲרַנ"ת וְעֲשֵׂה כֵן וְעֲדוּר הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אֶחָד פֶּה וְעֲשֵׂה לוֹ פְּרָצוֹנוֹ, וְכֹל הָיָה לְשִׁבְתָּ רַק עַל הַתּוֹרָה וְהַעֲבוּדָה. כְּמִדְּמָה שְׁהָאִשׁ הַנִּלְ הָיָה רַבִּי חַיִּים לִיִּסְמוֹן הַגָּלוֹן. (אֲבַגְנִיָּה פְּרָזֵל, שֵׁם ס"ב).

סִפֵּר מוֹהֲרַנ"ת זְצ"ל, כְּשֶׁנִּתְקַרְבְּתִי לְרַבְּנֵי זְצוֹק"ל "הָאֵב אִיךְ מִיִּין מַחֵ אִין גְּאֻנְעָן אֲוֹעַק גִּלְיִיגְט, כְּאֵלֹ אִין לִי שׁוֹם שְׁכָל וְכִשְׁמַעְתִּי דְּבִיבֵר מְרַבְּנֵי זְצוֹק"ל, הָאֵב אִיךְ נָאךְ אֵ שְׁטִיקֵל שְׁכָל, נָאךְ אֵ דְּבִיבֵר נָאךְ אֵ שְׁטִיקֵל שְׁכָל. וְכֵן אָמְרוּ עֲלָיו מְגִדוֹלֵי אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמִינֵי, שְׁעָה חֲחֹלֵק בֵּין מוֹהֲרַנ"ת לְשִׁאָר תִּלְמִידֵי רַבְּנֵי זְצוֹק"ל, שְׁגַם הֵם מְדַעֵי, שְׁרַבְּנֵי זְצוֹק"ל הוּא הַעֲקָר, אֹאֲלֵם הֵם גַּם בֵּן מְשׁוּהוּ... "עֲנַעְנַן עֲפִים..." וְיֵשׁ לָהֶם גַּם אִיזוֹ דַּעָה, אֹאֲלֵם מוֹהֲרַנ"ת זְכָרְנוֹ לְבָרְכָה יַעַד בְּעֻצְמוֹ, שְׁהוּא בְּלַעֲדֵי רַבְּנֵי זְכָרְנוֹ לְבָרְכָה אִינוֹ פְּלִים וְכֵאֵן מְפֹשֵׁ, אֲשֶׁרֵי לוֹ. (אֲבַגְנִיָּה פְּרָזֵל, שֵׁם).

אָחַד שְׁאֵל לְמוֹהֲרַנ"ת וְאָמַר לוֹ, שְׁרוּצָה לְעֻבֵב אֶת עֲבוּדָתוֹ בְּחִנּוּת וְלִחְיוֹת עַל נְדֻבוֹת וְלַעֲבֹד אֶת ה'

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על תורה כ"ד - התורה הזמנית - מאמר ה' ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

[ב] וְדַע שְׂאֵי אֲפֻשֶׁר לְהַשִּׁיג אוֹתוֹ אֲפֹלוּ בְּבַחֲיַת מְטִי וְלֹא מְטִי. אֲלֵא עַל יְדֵי עֲשִׂיַת הַמְצִוּוֹת בְּשִׂמְחָה. כִּי עַל יְדֵי שִׂמְחַת הַמְצִוָּה, נִשְׁלָם הַקִּדְשָׁה. וּמַעֲלָה הַחַיִּית וְהַקִּדְשָׁה שֶׁבְּקַלִּיפוֹת, בְּבַחֲיַת אֶחָד עֶשְׂרֵה סְמָנֵי הַקִּטְרֶת. כִּי הַקִּלְפוֹת הֵם בְּחִינַת מוֹתְרוֹת, וְהֵם בְּחִינַת עֲצָבוֹת, בְּבַחֲיַת (מְשַׁלֵּי י"ד): 'בְּכָל עֶצֶב יִהְיֶה מוֹתֵר'. וְהֵם תְּקֵפָא דְדִינָא, בְּבַחֲיַת (בְּרַאשִׁית ו'): 'וַיִּתְעַצֵּב אֵל לְבוֹ'. וְעַקֵּר הַשִּׂמְחָה הִיא בְּלֵב, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תְּהִלִּים ד'): 'נִתְתָּה שִׂמְחָה בְּלִבִּי'. וְגַלּוּת הַשְּׂכִינָה, שֶׁהִיא בְּחִינַת לֵב שֶׁהִיא שִׂמְחָתָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, עַקֵּר גְּלוּתָהּ כִּשְׁעֵצָבוֹת שֶׁהֵם הַקִּלְפוֹת גּוֹבְרִים עָלֶיהָ, בְּבַחֲיַת: 'וַיִּתְעַצֵּב אֵל לְבוֹ'. נִמְצָא כִּשְׁעוֹשָׁה הַמְצִוָּה בְּשִׂמְחָה, אִזִּי מַעֲלָה הַשְּׂכִינָה, שֶׁהִיא הַמְצִוָּה, שֶׁהִיא שִׂמְחַת הַלֵּב, מִבִּיּוֹן הַקִּלְפוֹת. וְזֶהוּ בְּחִינַת מַלְכוּת דְעִשְׂיָה הַעוֹלָה מִן הַקִּלְפוֹת.

שלימות השמחה מתוך התגברות בלבולי היכלי התמורות

במאמרים הקודמים נתבאר שהשמחה המדוברת כאן היא דייקא שמחה כזו שבאה מתוך הבלבולים של היכלי התמורות, שמתגברים מאוד לבלבל את האדם בכמה וכמה מיני בלבולים, והעיקר הוא העצבות שהם מגבירים על לב איש הישראלי שזהו גלות השכינה (וכפי שמתבאר בדברי מוהר"ת בליקוטי הלכות נפילת אפים ה"ד אות ה והלכות הודאה ה"ו אות ד ועוד כמה פעמים), ושלימות התיקון נעשה דייקא כשמתגברים לשמוח מתוך התגברות הבלבולים האלו, שבזה מוציאים את השכינה מהגלות, וזהו התיקון הנורא של קטורת, שמעלים את הניצוצות הקדושה שנפלו לבין הקליפות והסטרא אחרא, שע"י נשלם הקדושה בשלימות נוראה שאין לשער, ומזה עצמו נעשים הכלים לקבל התנוצצות אור אין סוף.

ההתחלה היא ממילתא דשטותא

עוד נתבאר במאמר הקודם שאע"פ שבמאמר נזכר השמחה בעשיית המצוות, מכל מקום כדי לבוא לזה מוכרחים לעסוק גם במילתא דשטותא, כי זהו מהות גלות השכינה, מה שהשמחה נפלה לגלות עד שמחמת זה אי אפשר לבוא לשמחה רק ע"י מילין דעלמא שהוא בחינת מילתא דשטותא, שזהו עניין המילתא דשטותא שהיו עושים קודם הלימוד ושהיה נהוג אצל צדיקים, וכן זהו עניין המילתא דשטותא שנוהגים בפורים, וכמו שנתבאר כל זה באריכות במאמר הקודם על פי דברי מוהר"ת (הלכות נפילת אפים הלכה ד אות ה-ו).

הקדושות הנפולות שרשם מאור אין סוף

אמנם באמת יש בכל עניין זה של השמחה בעשיית המצוות שעל ידו זוכים להתנוצצות אור אין סוף, עומק נוסף, כפי שמתבאר מדברי מוהר"ת [וכפי שהתחלנו לבאר עניין זה בקיצור, ונרחיב מעט בביאור העניין]. כי אין זה דבר מקרי שהעלאת הקדושות הנפולות האלו ע"י שמחת המצוות, [ובעיקר כשמתגבר הבלבולים מהיכלי התמורות וכנ"ל], מכין את הכלים לקבל את האור הנורא הזה של התשעה היכלין שהוא למעלה מנפשין רוחין ונשמתין, למעלה מכל העולמות, אלא שזה עצמו האור שאדם מעלה, כי האור הזה עצמו שאדם מעלה מבין הקליפות והסטרא אחרא, הוא עצמו האור הגבוה הזה שנפל לשם, וכשאדם מעלה את הקדושה הנוראה הזו שנפלה למקום שנפלה, ממילא יש לו כלים לקבל על ידם את האור הנורא הזה שהוא התנוצצות מאור אין סוף, כי זה האור הזה בעצמו.

כי באמת הקדושות הנפולות הם דייקא מהמקומות הגבוהים ביותר, [וכפי שמתבאר בליקוטי מוהר"ן סי' נו ובליקוטי מוהר"ן תניינא סימן יב שבמקומות אלו מוכרח שיהיה הארה מקדושה גבוהה מאוד כדי שלא יוכלו לקלקלו]. וכן השמחה שנפלה הוא דייקא השמחה הזו שנמשכת מאור הכתר שהוא אור שלמעלה מנפשין רוחין ונשמתין, ולכן דייקא ע"י השמחה הזו זוכה האדם לכלים לאור אין סוף, שהוא האור הזה

סודה של אריכות ימים

מטה. לפתע, תוך כדי הנסיעה המהירה, ניתק ממקומו אחד מאופני העגלה, התגלגל ונפל לאי שם, וזו המשיכה להתגלגל במורד ההר התלול, על שלשה גלגלים בלבד -

נקל לשער את הסכנה העצומה בה שרויים היו הנוסעים באותם רגעים, כאשר העגלה עלולה חלילה להתהפך בכל רגע על יושביה.

באותו רגע, נשא הנפח דגן את מבטו מחלון בית מלאכתו, וסימני תדהמה נצטטירו על פניו; מה רואות עיניו? עגלה ובתוכה נוסעים, דוהרת במהירות מסחררת במורד ההר - - -

הוא לא חשב פעמיים, רץ כל עוד נפשו בו אל אמצע המדרון, והמתין לעגלה, כשבכוונתו לבלום אותה בגופו...

המון תעוזה נדרשה בשביל מעשה כזה; הלא העגלה הכבדה עלולה למוחצו למוות! אלא שהנפח לא חשב 'כיצד ואיך', הרי יהודים נמצאים בסכנת חיים!

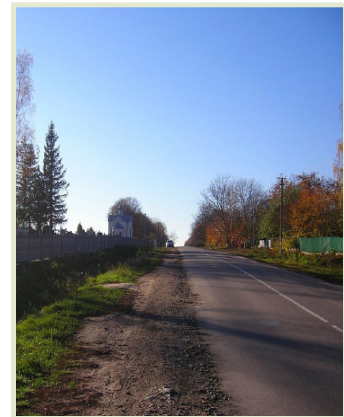
והעגלה ממשיכה לדהור לכיוונו... קול חבטה עזה נשמע. אולם הנפח נותר עומד על רגליו. כתפיו החסונות בולמות את העגלה. זו התקדמה קמעה, ונעצרה.

רבינו יורד מן העגלה וכאשר מבחין הוא בשליח הנאמן שמסר נפשו כדי להצילו, הוא מברך אותו בחום: "שתאריך ימים!" ברכת רבינו לא שבה ריקם; הנפח האריך ימים למעלה ממאה שנה, כשהוא מספר שוב ושוב על המאורע שבעטיו זכה לשנות חיים רבות, ומסיים: "ברכתו של הרבי הקדוש, היא סוד אריכות ימי".

החסיד ר' שבתי ברסלבר, שהנפח בעל המעשה היה אחי סבו, שמע אותו מפיו, והוא שפרסמו ברבים.

בבית מלאכתו שבפאתי הכפר רושושה שבאוקראינה, ניצב הנפח עם קורנסו, הוא מניף אותו שוב ושוב אל-על בידיו החסונות, מכה בברזל בעודו חם ומתקין ממנו כלים מכלים שונים.

יהודי תם וישר הוא הנפח; משתדל לקיים ציון בוראו כפי יכולתו, ובשעות הפנויות,

הברכה שהתקיימה הכניסה לכפר רושושה באוקראינה

כשאין הוא שוהה בבית מלאכתו, נוהג הוא לומר פרקי תהילים ולקבוע שיעורים בלימוד התורה.

גם באותו יום בו עוסק סיפורנו, עשה דרכו אל הנפחייה השוכנת מרחק ניכר מהבית האחרון שבכפר. בהגיעו למקום, חגר את סינר עבודתו והחל להלום בפטישו כמימים ימימה. שקוע היה במלאכתו, כשאינו מעלה על קצה דעתו איזו זכות עומדת להתגלגל לידיו, תרתי משמע.

בשבילים המתפתלים במעלה ההר הסמוך לכפר, משתרך לו לאיטו סוס הרתום לעגלה. בתוככי העגלה יושבת קבוצת חסידים עם רבם. הרבי, אינו אלא רבינו הקדוש רבי נחמן מברסלב ושאר הנוסעים הם חסידיו. עיניהם אינן משות מפניו הקדושות של הרבי, ואוזניהם כרויות לשמוע כל הגה וכל שיש.

והסוס ממשיך להוביל את העגלה במעלה ההר... העגלה מגיעה אל פסגת ההר, ומרגע זה ואילך, פותח הסוס בדהירה מהירה לכיוון

לחידודא

לעידוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל

תשובה לחידה הקודמת:
 "על כן צריך כל אדם לשמח עצמו בכל יום בזה". במה? בהניסים והישועות של עבר הווה ועתיד.

ליקוטי הלכות הודאה ו. טז

הזוכה: חיים קלצקי אלעד
 זכה בשובר זיכוי ע"ס 100 ש"ח עבור ספרי רבינו

סוף תקצ"ג

באיזה עיקר תלוי כל היהדות?

שלמעלה מנפשיך רוחין ונשמתין, כי האור הזה עצמו הוא מה שהעלה מתוך הקליפות והשלים בזה את הקדושה, וממילא ע"י יש לו כלים לקבל התנוצצות מהאור הנורא והגבוה הזה.

וכך מתבארים הדברים בדברי מוהר"ת (הלכות נפילת אפיים הלכה ד אות ב ואות ט), ומאריך שם לבאר שעיקר הקדושה הוא השמחה, וממילא כשאנו מדברים על נפילת ניצוצי הקדושה, מובן שעיקר מה שנפל הוא ניצוצי השמחה, ובאמת שורש השמחה הוא באור הכתר שהוא מקום השמחה, ולכן כשאנו מעלים את חלקי השמחה שנפלו, הם חוזרים לשרשם שהוא אור הכתר שהוא שורש השמחה, וממילא יש לנו ע"י כלים לקבל את התנוצצות אור השמחה שנמשך משם.

בהכרח שהתיקון יהיה ע"י אתערותא דלתתא

ויש בזה נקודה נוספת בעומק העניין, שמתבאר דברי מוהר"ת (הלכות נפילת אפיים הלכה ד אות י) שבאמת אין דרך לתקן את הניצוצות האלו ולהכין מהכל כלים אל הקדושה והתנוצצות אור אין סוף, רק ע"י עשיית המצוות בשמחה, כי כל מה שהיה כביכול ירידה ופגם בניצוצות הקדושים והנוראים האלו, הוא מחמת שלא היה בהם אתערותא דלתתא, רק אתערותא דלעילא, ועל כן כדי לתקן את הניצוצות האלו מוכרח שיהיה אתערותא דלתתא, וזה ע"י עשיית המצוות בשמחה, שהוא בחינת עשייה שעולה מהעולם הזה שהוא עולם העשייה, וכשזוכים להוסיף בזה שמחה, שבזה מתעוררים באתערותא דלתתא להעלות את השמחה שנפלה, בזה לוקחים את ניצוצי השמחה שנפלו, ועושים מהם כלים לאור אין סוף, שהוא עצמו אור השמחה, וממילא ע"י זוכים שיאיר עלינו אור השמחה מהתנוצצות התשעה היכלין שהם למעלה מנפשיך רוחין ונשמתין, כי יש לנו את הכלים לקבל את ההארה הזו.

ואם אדם יתבונן בזה מעט יוכל להבין מעט מרחוק עד היכן הדברים מגיעים, כי אין לשער במח האנושי את עוצם מעלת השמחה הזו בעשיית מצוות, שהוא זוכה בזה להשלים את הקדושה בשלימות נוראה שאין לשער, ולהעלות דייקא את חלקי הקדושה הגבוהים והנוראים כל כך, שנפלו למקום שנפלו, והוא זוכה להעלותם ולעשות מהם כלים נוראים ונפלאים להמשכת אור אלקותו יתברך בעולם העשייה הזה, והתיקון הזה אינו יכול להיעשות ע"י שום מלאך ושום שרף, אלא דייקא ע"י מי שהוא בעולם העשייה הזה שמלא כל כך בכלבולים הנמשכים מהיכלי התמורות, וכשזוכה להתגבר באיזה בחינה של עשיית המצוות בשמחה [או במילתא דשטותא שהוא השלב שקודם לזה וכנ"ל], בזה זכה להעלות את ניצוצי השמחה שנפלו, שהם נמשכים מהאור הנורא של הכתר, ונעשה מהם כלים לזכות להתנוצצות אור אין סוף, ובוודאי כשאדם יתבונן בזה לא יוכל שלא לשמוח בכל כוחו בעשיית המצוות.

כל זה נעשה ע"י כל אחד ואחד מישראל

ומהראוי לשנן ולהביא בזה שוב את לשונו הזהב של מוהר"ת (ליקוטי הלכות תחילת הלכות הודאה הלכה ו) וְצִרְיָד אַתָּה הַמְעֵינִי שְׂתִדַּע וְתִאֲמִין שֶׁכָּל מֵה שֶׁנֶּאֱמָר שָׁם, נִעְשָׂה עַל יְדֵי כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל פְּשׁוּכָה לְהַתְגַּבֵּר לַעֲשׂוֹת הַמִּצְוָה בְּשִׂמְחָה, כִּי לֹא בְּשִׂמְחָה הִיא שְׂלֵא נֶאֱמָרָה הַתְנַוְּהָ לְעוֹלֵי שְׂמִים וְכוּ', כִּי קְרוֹב אֵלֵינוּ הַדְּבָר מְאֹד וְכוּ'. וְאֵין כָּאֵן מְקוֹמוֹ לְהַרְחִיב הַדְּבָר בְּזֶה.

לו בְּהַשְׁלֹטוֹתָיו הַנּוֹרְאוֹת עֲלֵם פָּגַם הַהֲרָהוּ, חֵס וְשָׁלוֹם, שְׂפּוֹגִים מְאֹד מְאֹד, וְחִמְיָא לְעָלָו. וְאֵי אֶפְשָׁר לְצַיֵּר זֹאת בְּכַתְבִּי. וְרואים מזה כמה הפליג מוהר"ת שמוכן מלשונו הקדוש בזה שמדובר בהשגה נוראה מאוד, וממילא הדבר מובן גם על הדיבור הזה שאמר רבינו שמדובר ג"כ בהשגה נוראה מאוד מאוד שאין לנו בו שמץ השגה, וממילא עלינו לגשת לעניין זה של המילתא דשטותא שמדובר בתיקון נורא והשגה נוראה שהשיג רבינו ז"ל, וממילא נזכה לקיים את הדברים בתמימות ופשיטות בלי לתת מקום לחכמות לבלבל בזה. א. ל. ביתר

קָעַן מַעַר נִיט פְּרִיילִךְ זַיִן נָאָר מִיט נְאִירִישׁ מֵאִינִן זִיךְ. והנה מצינו עוד מקום שמובא לשון זה של "סע האט א פנים", ושם מפליג מאוד מוהר"ת בעומק משמעות הלשון הזו, והוא לעניין פגם ההרהור, וכפי שמובא בליקוטי מוהר"ן [תניינא סימן קי"ד] בזה הלשון 'פּעַם אָחַד דְּבִרְתֵי עֵמוֹ ז'ל וְהִבְנִיתִי שְׂהִיָּה פֶּסֶן מְאֹד לְגִלּוֹת לִי אֵיזָה דְבָר מִתְשַׁלְּטוֹתָיו שְׂהִישְׁגִי, פֶּדְרָפוּ תְּמִיד, אַף הִנֵּה קִשְׁהָ עָלָיו. וְהִלְכֵתִי עֵמוֹ יַחַד בְּשִׂתְיָקָה, כִּי לֹא דְבָר עָמִי מְאֻמָּה, אַף בְּתוֹךְ זֶה יֵצְאוּ מִפִּי תְּקֻדֹשׁ דְּבִרְתֵי אֵלֹהִים: סַע הָאֵט אַ פְּנִים זֶע מַע מֵזֶה זִיךְ פֶּסֶן אֶ הַרְהוּר זַיִיעַר הִיטֵן. וְהִבְנִיתִי אֶז בְּלִשׁוֹנֵי תְּקֻדֹשׁ וּמִתְנַוְּהוֹתֵינוּ תְּקֻדֹשִׁים בְּעֵת שְׂדִבְרֵי זֹאת, שְׂאָז נִתְגַּלְגַּה

לכבוד מערכת העלון הנפלא 'עלה לתרופה', ראיתי מה שהובא בעלון האחרון מדברי מוהר"ת על עוצם התיקון שנעשה ע"י מילתא דשטותא שהוא ממש העלאת השכינה הקדושה מהגלות, וכפי שנכתב ונתבאר בזה הן במדור דרכי נועם והן במדור אור החזק בדברים נפלאים מאוד. ומתוך הדברים נזכרתי בדיבור נפלא ששמעתי בשם הרה"ח ר' צבי חשין שליט"א [מבנו הרה"ח ר' בנימין זאב], שמאיר את הדברים בזוית נפלאה. דהנה הלשון שהביא מוהר"ת בשם רבינו הוא כן וְעָקֵר הַשְּׂמִימָה אֵי אֶפְשָׁר לְהִיּוֹת כִּי אֵם עַל יְדֵי מִלֵּי דְשִׁטְוֹתָא, כְּמוֹ שֶׁשְּׂמִיעֵתִי מִפִּי זְכוּרֵנוּ לְבָרְכָהּ שְׂאֻמְרֵ בְּזֶה הַלְשׁוֹן 'סַע הָאֵט אַ פְּנִים אֶז מַע

טעם גן עדן חיזוק ללימוד ליקוטי מוהר"ן (ז)

להסתכל בעין האמת על תורותיו הקדושים

[א] בהקדמת הספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן [שכדאי מאוד להרבות בלימוד ההקדמה שמעורר מאוד הלב להתקשר אל הספר הקדוש], מביא ר' נתן זצ"ל, כמה שצריך להסתכל בעין האמת בספרי רביז"ל בשביל לראות את גדולת הספר הקדוש.

[ב] כאשר אדם מסתכל על איזה דבר עם כוונה של קניטור ונצחון, אזי באמת לא יבין וידע במעלת אותו הדבר. ועל כן צריך האדם להסתכל בעין האמת בספרי רביז"ל, ואז יזכה להבין מרחוק עד כמה שווה להשקיע זמן וכח להתייגע להבין עוד ועוד דיבור אחד של רביז"ל.

[ג] ענין זה של הסתכלות בעין האמת לא נאמר רק כלפי המתנגדים שאינם חפצים להתבונן במעלת קדושת הספר הקדוש, אלא בעיקר גם לאלו שזוכים כבר ללמוד את הספר ליקוטי מוהר"ן. שכל החיות שאפשר לקבל מהספר הוא רק כאשר יסתכל בכל דיבור שלומד בעין האמת.

[ד] רביז"ל בעצמו העיד על ספרו הקדוש: 'מי שישתכל בספר הזה בעין האמת בוודאי יהיו נפתחין אצלו כל גידי קשיות לבבו, ויהיה נעשה בעל תשובה גמור.'

משמעות הדבר הוא, ש'עין האמת' הוא לא

דע את כחך

פִּלְגַל מִפְּלֵ הַעֲלֻמוֹת, פִּי נִשְׁמָתוֹ מִן הַעֲלִיּוֹנִים וְגִפּוֹ מִן הַתְּקֻתָּוִים, כְּמוֹ שְׁאֲמָרוֹ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵם לְבָרְכָה. וְעַל יְדֵי הַתְּקֻתָּוִים נִפְשׁוֹ בְּגִפּוֹ, הוּא יָכוֹל לְקַשֵּׁר כָּל הַעֲלֻמוֹת, לְקַרְבָּם לַה' יִתְבָּרַךְ, כְּלוּמֹר, בַּעֲצַם קְדוּשַׁת הַיִּשְׂרָאֵל הוּא כְּלוּל מֵעֲלֻמוֹת הַעֲלִיּוֹנִים וְיֻכַּל לְהוֹרִיד אֶת הַתְּגֻלוֹת הַקְּדוּשָׁה עַד לַעֲמֻקֵּי עַמֻּקִּים.

עֵיקָר הַמְּנִיעָה הִיא שְׂאִינוֹ יוֹדַע מְכוּחוֹ, כִּי בְּאִמַת רַבִּינוּ נוֹתֵן בְּכָל מֵאֲמָרִים אֱלוֹ וּבִשְׂאֵר הַמְּקוֹמוֹת בְּלִקוּטֵי מוֹהַרֵן הַרְבֵּה דְרָכִים וְעֲצוֹת אֵיךְ לְקָרֵב רְחוּקִים לַהֲשִׁי"ת, אֵךְ הָעֵיקָר הוּא שִׂידַע שֶׁהוּא יֻכַּל לְקָרֵב אֶת זֶה בְּפֹעַל מִמֶּשׁ, בְּתַמִּימוֹת וּפְשִׁיטוֹת, הוּא יֻכַּל לְקָרֵב עוֹד יְהוּדִי וְעוֹד יְהוּדִי לַהֲשִׁי"ת, כְּגוֹן עַל יְדֵי תַפִּילָה כְּמוֹ שֶׁרַבִּינוּ מְדַבֵּר בְּתוֹרָה הַ שְׁזָכְרָה לְעֵיל, אוֹ עַל יְדֵי תוֹרָה הַק', כְּמוֹבֵא בְּתוֹרָה יֵד, נוֹ וְעוֹד, שֶׁכְּשֶׁאֲדַם לּוֹמֵד תוֹרָה הוּא קוֹרֵא לְאוֹתוֹ אֲדָם בְּשׁוֹרֵשׁ נִשְׁמָתוֹ, וּמַעֲוֹרֵר אוֹתוֹ לְרֵאוֹת אֵיךְ הַשִּׁי"ת אֲתוֹ עִמּוֹ וְאַצְלוֹ, וְכֵן בְּעוֹד הַרְבֵּה תוֹרוֹת שֶׁל רַבִּינוּ זִ"ע, הָעֵיקָר שִׂיקַח עֵינָיִם זֶה לְדַעְתּוֹ לְעַסוֹק בְּזֶה.

כְּמוֹבֵא עַל נֹחַ שֶׁכְּשִׁיצָא מֵהַתִּיבָה וְרָאָה אֶת הַחוֹרֵבָן וְגַרְם הַמַּבּוּל, אָמַר לוֹ הַשִּׁי"ת שֶׁהִיא לוֹ לְהַתְּפַלֵּל עֲלֵיהֶם כְּמוֹ מִסַּר עֲלֵיהֶם מִשֶׁהוּא רַבִּינוּ אֲתוֹ נִפְשׁוֹ, כִּי בְּאִמַת לְפִי עֵרְכֵנוּ זֶה שִׁי"ךְ לְכָל אֶחָד, כִּי הוּא צָרִיךְ לְדַעַת מְכוּחוֹ שֶׁכָּל הַהִסְתָּרָה שֶׁבְּעוֹלָם, כָּל הַחוֹשֵׁךְ וְכָל הַיְרִידוֹת הוּא יֻכַּל לְתַקֵּן בְּתוֹרָה אוֹ בְּתַפִּילָה אוֹ בְּמַעֲשִׂים טוֹבִים, דִּיבּוֹר קְדוֹשׁ שֶׁלּוֹ שׁוֹה הוֹן רַב, וְהוּא יֻכַּל לְהַפְּךָ עַל יְדוֹ אֶת כָּל הָעוֹלָם, שִׂיכִירוֹ בְּמַלְכוּת שְׁד"י וְכָל בְּנֵי בִשָּׂר יִקְרָאוּ בְּשִׁמְךָ אֲכִי"ר.

אוי, חבלי משיח...

צמד מילים אלו נשמעים הרבה בשנים האחרונות, כמו שאמרו חז"ל שקודם ביאת משיח יתרבו הצרות בזו אחר זו, אבל מעל הכל מתעוררת הרגשה זו כשרואים את ירידת הדור ונפילתו, שומעים על עוד יהודי שנפל, בחור שהבלי העולם סנוורו את עיניו, עוד אחד שאחיותו בהש"ת התרופפה, כשרואים או שומעים על יהודי רחוק כל כך, הלב מתכווץ ומתמלא רחמים.

אבל בפועל נראה שאין לי מה לעשות, כמובן שכל אחד מתפלל על זה, אבל למעשה הידיים רפות והלב שוקע ביאוש, וכך האדם מסתגר בעצמו ונוהר לשמור על נפשו ונפש ביתו בלבד.

לעומת זאת רבינו מדבר בהרבה מאד מאמרים, שחובה זו לקרב את כל העולם לעבודת ה' מוטלת על כל אחד, כל אחד ואחד צריך לומר בשבילי נברא העולם וצריך אני לראות ולעייין בכל עת בתיקון העולם (ליקו"מ ה), 'צריך להשקות אותם שהם מבחזין, להודיע להם הדרך ילכו בה' (ליקו"מ יד), 'למשוך את כל העולם לעבודתו לעבדו שכם אחד' (ליקו"מ כז), וכך עוד הרבה מקומות בדברי ה' הק', שבכולם מעורר רבינו שהאדם צריך לקרב את כל העולם לעבודת ה'.

וכמו שמאריך רבי נתן (הלכות קרחה ג, ג) 'פִּי כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל יֵשׁ לוֹ פֶּתַח לְהַחֲזִיר כָּל הָעוֹלָם בְּתִשְׁבּוּבָה וְלְקַשֵּׁר וְלְהַעֲלוֹת כָּל הַעֲלֻמוֹת לַה' יִתְבָּרַךְ, פִּי הוּא

עומק הפרשה

להקריב את הבהמיות אל הכהן

וַיִּמְשַׁח אֹתוֹ לְקָדְשׁוֹ:

הנה כלתה מלאכת המשכן והוא עומד על תילו, השי"ת מסר למשה את כל סדרי העבודה והלכות הקרבנות, לכאורה הכל מוכן להתחילה בעבודה, להקריב את קרבנות ישראל, ולהשרות את השכינה בישראל בשלימות כזו אשר לא הייתה מעולם. אך כאן מתעכבת העבודה בשבוע שלם, תחילה מושח משה רבינו את כל כלי הקודש ומקדש אותם בקדושת שמן המשחה, ואז הוא עומד ומשרת לפני ה' ומקריב את סדר הקרבנות דבר יום ביומו, וכך שבעה ימים עד שביים השמיני נכנסים אהרן ובניו לשמש בעבודת המקדש.

את עומק העניין מבאר מוהרנ"ת, כי עבודת הקרבנות היא להקריב את הבהמיות, את אותה רוח שטות, המביאה את האדם לידי תקלה, כמו שאמרו חז"ל 'אין אדם עובר עבירה אלא אם כן נכנסה בו רוח שטות', בשחיטת הקרבן הוא זוכה רוח שטות זו, ומקריב אותה לפני ה', ועל ידי זה מזדככת בקרבו הנפש הבהמית, ומזדככת לעלות ולהתקרב לפני השי"ת (כמובא בזוה"ק פנחס רמ. ובעץ חיים ב, ג, ונתבאר בהרחבה בשבוע שעבר).

העלאת הבהמיות היא על ידי הדעת, כי באמת אם תהיה באדם מעט דעת תתבטל ממנו אותה רוח שטות זו כלא היתה, כאותו שוטה, שכל זמן שאין בו דעת לא יעילו עשרות תוכחות מוסר, ואם זכה למעט דעת ממילא יסור מלהשתטות, כך האדם כל הליכתו בדרך רעה היא רק מחוסר דעת, אם מאירה בו הדעת ממילא סרה ממנו רוח שטות זו המביאה אותו לידי חטא.

זו היא עבודת הקרבת הקרבנות, להעלות את האדם מבהמיות ורוח שטות להיות אדם, כמו שנאמר "אדם כי יקריב מכס", כלומר להוציא אותו מבהמיות שיהיה במדרגת אדם בר דעת (עיי' זוהר צו כו: ובמדרש תנחומא ויקרא ח).

עיקר עבודה זו היא עבודת הכהנים במשכן ובבית המקדש, אבל כדי שאכן יוכלו להעלות את האדם למדרגתו צריך להקדים את עבודת הצדיקים המופלגים, לכן קודם עבודת המקדש עמד משה רבינו שבעה ימים ושימש בכהונה, משח את אהרן ובניו בשמן משחת קודש, המרמז על הדעת הקדושה, כמובא בזוה"ק (תרומה קנה:), ואף קידש בדעת זו את המזבח ואת כל כלי הקודש, ובכך משיחה זו העלו אהרן ובניו את הקרבנות לדורות עולם.

חינוך לאריכות אפים

איך מטפלים בכעס של ילד?

אין תפקידנו במדור זה להשיב בענין איבחון וטיפול מקצועי, כל דבר לגופו.

אך ללא קשר לטיפול, יש לנו מרביז"ל עצה נפלאה הנקראת 'שיחת חברים', בה מדברים עם חברים דיבורי אמת מהלב, דיבורים בהם מבינים את החבר עם כל הרע שלו, לאו דווקא דברי תורה ומוסר.

ועל כן כדאי מאוד לפנות זמן בו לוקחים את הילד לשיחת חברים, לצאת לטיול שקט, ולדבר דיבורים מהלב, [לא צריך טיול גדול, אפשר מחוץ לבית, מקום בו אפשר לפתוח את לב הילד].

לדבר על כך באמת עם הילד: אני רואה שיש לך התפרצויות יותר מדי, נכון זה מפריע לך?! מה דעתך בענין זה?!

אחד מהחידושים בשיחת חברים, הוא לא לבוא כמשפיע ומקבל, אלא כחבר, ולכן כדאי לספר גם על עצמו, להיות אמיתי עם הילד, לספר לו שגם אנו בעצמנו יש לנו נסיון של כעס או נסיונות אחרים, אדרבא זהו החינוך האמיתי, לספר שהעולם הזה מלא מלחמות ובאנו כאן להלחם, לאו דווקא לנצח.

העיקר להראות הבנה, שמבינים את ההתמודדות שלו, ואז לחפש עצות יחד איך אפשר לנמנע זאת.

עצה זו מועלת בכל מידה רעה שיש לאדם, אך בעיקר בענין כעס, שהאדם סובל ביותר ממידה רעה זו, הוא הילד עצמו שכועס, שבכל פעם לאחר הכעס הוא כועס על עצמו יותר מהסובבים אותו שעליהם הוא כעס. והכעס הזה על עצמו מעורר בו יאוש, ובעל כרחו מצדיק את סיבת כעסו, וכך נעשה כגלגל החוזר שכועס שוב.

ולכן חשוב להרגיע את הילד שכועס [לא מיד], להראות שמבינים את הנוסיון שלו, ואמנם איננו מצפים ממנו שישתנה בבת אחת, אבל כן מוכרחים להכנס למלחמה. חשוב מאוד להסביר לו שאין בעיה בכך שיש לו יצר הרע של כעס, כי כל אחד נולד עם איזה מדה רעה, אלא התביעה על האדם הוא בכך שאינו נלחם, וכמובן, לא לשכוח לעוררו ולחזקו להתפלל על כך.

אלא שבדרך כלל, הילד אומר שהוא כבר ניסה כמה פעמים ואינו רואה תקווה בזה שיתקן את מידת הכעס. ועל כן תיכף ששומעים ממנו שמבין את חומרת הדברים, יש לנו לחזקו ולהרימו בכך שהעבודה שלו על הכעס מועילה מאוד, כי אף שעדיין הוא כעסן, אך אם ישים לב, יראה שבוודאי הוא כועס כבר פחות מהעבר, וגם לוקח לו זמן להתעורר לכעס יותר זמן מהעבר, אלא שכיון שלאחר מכן הוא כועס, על כן אינו שם את ליבו לראות שהוא אכן מתקדם במלחמה. ורק השמחה בהצלחות קטנות נותנות את הכח להילחם.

למעשה, יש לשוחח עם הילד דיבור אמת שניכר שמבינים אותו, [א לחזקו להילחם, ב להתפלל, ג להראות לו שמצליח במלחמתו.

(מתוך עלון 'הקבצו' אדר ב' תשפ"ב)

מתחדשים

מלחמת קיום: עשרות משפחות מאנ"ש הגרים באומן, נמלטו בחופזה מהתופת, והגיעו לארץ עם מזוודה ביד ותינוקות בוכים. בימים אלו הם מנסים להתחיל הכל מההתחלה: בית, אוכל, פרנסה והתאקלמות בסיסית. הם מצפים לעזרתנו! הושיטו יד ותרמו בעין יפה כי בשרינו המה. ניתן לסייע גם במסירת מוצרים וכו'. ניתן לפנות לר' דוד גולדמן: 0533101632. או לתרום ב'נדרים פלוס' או צ'דרי' תחת השם: 'מלחמת קיום'.

אומן: בימים אלו של לחימה באוקראינה, נותרו גבאי 'איחוד ברסלב באומן' בעיר על מנת לשמור על ציון רבינו הק'. קומת המקוואות הפכה למרכז פליטים עבור המקומיים וכן עבור פליטים הנמלטים ממזרח למערב ועוברים בעיר, יחד עם מרפאת ראש השנה שהופעלה במיוחד. כמו כן, הכנסת אוחים המרכזית 'אזמין' (שיינר) פתחה את מחסניה לטובת הפליטים המקומיים, וכך הפכה אומן למרכז פליטים אזורי. וכל זאת - במטרה לטפח יחסים ידידותיים עם המקומיים ולמונע אנטישמיות בהווה ובעתיד, מלבד ההתדבקות במידותיו יתברך, כנאמר 'זרחמינו על כל מעשיו'. להשתתפות בהוצאות השמירה על ציון רבינו הקדוש 24/7, חייגו כעת: *5148.

הופיע! הספר המרתק והיחודי 'משפחת שכטר' המגולל כמה דורות במשפחת שכטר העניפה עד רבי דוד שכטר זצ"ל ובנו יבלחט"א רבי יעקב מאיר שליט"א עצמו, כולל שיחות, עבודות וסיפורים מרתקים מכלי ראשון. נערך ביד אמן ע"י הסופר הותיק הר"ר נתן אנשין, בן המשפחה. הפצה מרכזית ופרטים על נקודות המכירה: 0533122065.

יורל ע"י מנחם עלה לתרופה
בבל עניין או להצטרפות למנינים בדוא"ר
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית: 02-8080148
במקרים מיוחדים:
054-8591148 | 053-3175211
המערסות נסגרת מידי יום ראשון בשעה 19:00

החיזוק השבועי

וְבָרְדָאֵי כָּל מַה שֶׁנֶּעֱשֶׂה עִמָּנוּ גַם עֵתָהּ בְּדוֹרוֹתָהּ
הַלְלוּ הַכֹּל לְטוֹבָתָהּ. וְאֵה-עַל-פִּי שְׁאֵנוּ רוֹאִים
צְרוֹת כְּאֵלֶּה כָּכָל עֵת. אֵה-עַל-פִּי-כֵן צְרִיבִין
לְהֵאמִין שֶׁבְרָדָאֵי הַכֹּל לְטוֹבָה וְקֶצֶת רוֹאִים
בְּעֵינֵינוּ מִי שֶׁמְשִׁים לָנוּ לְעֵצֵם הַנְּפֻלָּאוֹת
שֶׁהֵשִׁים וְיִתְבָּרַךְ עוֹשֶׂה עִמָּנוּ גַם עֵתָהּ כָּכָל
דוֹר עַל-יְדֵי גְדוּלַּת הַצְּדִיקִים שֶׁמְקַיֵּמִים אוֹתָנוּ
בְּתַקְוָה הַתְּסַתְרָה הַזֹּאת, כִּי בְּצַד הַרְחִיב לָנוּ,
שֶׁגַם בְּעֵצֵם הַצְּרָה יֵשׁ כְּמֵה הַרְחִבוֹת. וְכֵמוּ
שֶׁאֵנוּ אוֹמְרִים שֶׁלֶשׁ פְּעָמִים כָּכָל יוֹם, וְעַל
נֶסֶדֶף שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נְפֻלָּאוֹתֵינוּ וְטוֹבֵיתֵנוּ
שֶׁבְּכָל עֵת וְכוּ', הַטּוֹב כִּי לֹא כָּלוּ רַחֲמֵינוּ וְכוּ':
(ליקוטי הלכות, ת"ב ותענית ד, ב)

יהלום

וְהוּא יְתִבְרַךְ מְסַתֵּיר עֲצָמוֹ
וּמְשַׁנֵּיחַ עֵלֵינוּ לְטוֹבֵיתֵנוּ
אֲפֵלֵנוּ בְּעֵת תַּקְוָה הַצְּרָה,
בְּדַרְכִים נְפֻלָּאִים וְנוֹרָאִים
מְאֹד מְאֹד: (שם)

חשבתי שלמחרת פורים כבר לא יהיה לי כזה יצר הרע גדול כמו לפני פורים?

טעות לחשוב שפורים הוא חג בו מנצחים את עמלק לגמרי. הגמרא בעצמה אומרת שבפורים אין אומרים 'הלל', כיון שעדיין אנו עבדי אשורוש. בפורים לא חשבנו למחות את עמלק לגמרי, בפורים התחזקנו רק לצאת למלחמה נגדו, ולא לפחד מהמלחמה. קבלנו רשות אפילו מאשורוש בעצמו לצאת למלחמה נגד עמלק, וכלשון המגילה: "אשר נתן המלך היהודים אשר בכל עיר ועיר להקהל ולעמוד על נפשם". עמלק הוא ראש לכל היצרים רעים, והש"ת רוצה שיהיה לנו יצר הרע, כי זה כל הנחת רוח שלו, כשמתעוררים ללחום בו, ולכן כל זמן שמושיח עדיין לא הגיע, עמלק נמצא וקיים ופועל. אלא שכל הכח של עמלק היה לייאש אותנו ולהפחידנו שלא נעזי כלל לצאת כנגדו, ואנו מצידנו בפורים קבלנו אומץ ללחום נגדו, קבלנו רוח של מלחמה. משה ויהושע, מרדכי ואסתר הכניסו בנו בשבת זכור

במה נתחדש ללחום עתה לאחר הפורים?

עיקר תקוותנו במלחמת עמלק הוא שיושלם שם ה' בשלמות, כי עמלק אינו לוחם על מה שיש מעל השמיים, אלא לוחם בהשלמת השם, שלא יכירו את שמו למטה 'מתחת השמיים', כמו שכתוב 'כי יד על כס י-ה מלחמה לה' בעמלק', ודרשו חז"ל 'שלא יחא שמו שלם וכסאו שלם עד שימחה שמו של עמלק'. ועתה לאחר הפורים, עיקר התחדשותנו הוא להכנס למלחמה להמשיך עוד ועוד מחשבה משם הוי"ה בכל מקום, לראות לזכך יותר את עבודותינו לחשוב מציאות הוי"ה.

הלכה פסוקה

מאת הרה"ג ר' שמעון אנשין שליט"א / מ"צ דביהכ"ס נחלת חן

מאה ברכות

כאילו בירכס ביום שיש (הג"ל שם). וי"א שנחשבות כאילו בירכס ביום שבת (שו"ת שרגא המאיר, ה, מג). ד. ברכת המזון של סוודה שלישית הנאמרת בלילה - י"א שנחשב כאילו בירך בלילה (ה"ש שם). וי"א שנחשב כאילו בירך בשבת (שבה"ל שם).

איזה ברכות עולות למנין:

א. י"א שברכה הנאמרת שלא בכונה, אינה עולה למנין הברכות (סדר היום, חובב מאה ברכות. ספר החיים. סידור הר"י עמדין, בית לט, א). ונראה ש'ברכה ארוכה' אם כיוון רק בסיום הברכה, עולה לו למנין הברכות. ובכל אופן נראה שיש חיוב להשלים מנין הברכות בכל יום, אף שיודע שלא יכוון כראוי.

ב. כל הברכות הנאמרות בסדר התפלה, וכן ברכות המצוות, אכילה ושתייה, ושאר ברכות הנתינין - עולות לחשבון מאה ברכות. ברכה הפותחת בברוך וכו' ומסיימת בברוך וכו' - נחשבת רק לברכה אחת.

ג. השומע ברכה מאחר - הדין כן: (א) אם היא ברכה שיש בזה הידור לברך אותה ברוב עם, כגון: קידוש, המוציא, שופר, מגילה, והשומע מתכוין לצאת בה - עולות לו למנין הברכות (ה"ש שם כד). (ב) מי שאינו יכול לברך בעצמו, ושומע מאחר כדי לצאת בה - עולות לו למנין הברכות (ספר מהב"כ, ב, א).

(ג) השומע ומכוין לברכות

ברכת מאה ברכות בכל יום - רום ערכם וגודל שכרה, מבואר בחז"ל ובספרים הקדושים באריכות, ולא נוכל להעתיקם במסגרת זו, ונסתפק רק בהבנת הצד המעשי וההלכתי שיש בענין זה.

החיוב

א. כתב בשו"ע (סימן מו, א): חייב אדם לברך בכל יום מאה ברכות לפחות. עכ"ל. ומשמעות הדברים שהוא 'חובה ממש'. וי"א שהוא מן התורה וי"א שהוא רק מדרבנן (ראה בשדי חמד, כללים, מערכת ח, לד).

ב. נשים - אינן מחויבות בזה (הליכות שלמה, כב, כה. שו"ת שבת הלוי, ה, כג. שו"ת תשובות והנהגות, ח, קכט. ועוד). אך בודאי מקבלות שכר ומגין עליהן כמו האנשים.

ג. קטן - נראה שפטורים מלחנכו על זה (ספר מצות המאה ברכות כהלכתה, ה, ב).

זמן ספירת מנין מאה הברכות

א. זמן מניית הברכות - הוא מתחילת הלילה עד סוף היום שלאחריו, ולא מהבוקר עד סוף הלילה שלאחריו (ראה משנ"ב, מו, יד. ועוד הרבה פוסקים). המברך בזמן 'בין השמשות' - הוא ספק לאיזה יום הם שייכות (ה"ש שם הערה מב).

ב. המתפלל ערבית לפני הלילה [בפלג המנחה] - נחשבות הברכות כאילו בירכס ביום, ואינם עולות למנין היום הבא (ה"ש, כג. שו"ת בצל החכמה, ד, קנה).

ג. המתפלל ערבית בערב שבת לפני הלילה וכן המקדש והאוכל סעודתו אז - נחשבות הברכות